

Hortobágyinak Lātszō (Hortator)

A lineáris hanyatlás áfiuma ellen

2020

Már nem tudnak elbújni mindazok, akikre eddig lustaságból és butaságból, rasszista óvatosságból hivatkozni lehetett, de az óriási hátrányt csak növeli, ha nem kétszeres elmeéllel daraboljuk fel a múltat és jövőndőt ellenük, de miértünk.

Egyre jobban nehezedik fölém a kényszer, hogy világosabban írjam meg régi mitopoetikus ámokfutásom dadogásait, de a lehetséges olvasói megértést azt megköszönöm, még akkor is ha soraim kanyargós rovása némileg megnehezíti némely agybarázda lüktetését.

Egyben - introitusként - azért biztos vagyok: semmi, de semmi nem úgy van ahogy eddig, ezért is életbevágó a fokozott ön- és világreflexió. Ami kezd kiviláglani az az, hogy minden algoritmus a múltnak és jelennek sokkal rosszabb, mintahogy az látszik és eddig ostobán feltételezve volt és van.

Hogy mihez képest rosszabb, annak megítélésére a XVI.századtól fokozódóan, a mindenkori lineáris hanyatlás permanens katorgája adhat egy komparatív mérlegelést a soha nem létezett kanti impertívuszalgoritmus árnyékában.

A múlt valós bűneinek a megbocsájthatatlanságban való együttrezgése szinergizálja ama reménytelenséget, hogy némelyeknek nagyon nehéz megérteni a (társadalmi) Föld forgásával szinkronlét szabályait, amely megértés lehetetlensége közös büntetésük az Ég alatt. Kizárólag a társadalmi rendszerek mindenkori eróziója érleli lakóinak utólagos felvilágosodását, s mindazok, akik asszinkron sebességükkel immunidegenként idejekorán megzavarják a szociohomeosztát időtengelyen gördülő tempóját.: büntetést kapnak.

(Vagy nem.)

Ciklusonként érlelődnek - mindig utólag - az ideiglenes (és általában hamis) megvilágosodások sorozatai, melyek mindenkori és átmeneti szociológiai "igazságait" egy perisztaltikusan mozgó haranggörbe diagramja írja le - megközelítőleg.

Évszázadok óta égetik el a bolygó legértékesebb elméit, akiknek ugyanakkor az a téveszméjük, hogy - sokszor az életük árán - némi fényt csiholjanak a paleolitikus zsákállati létük mindennapjaiba, elfeledkezvén arról, hogy a kikínlódott világosabb területre - ciklikusan és azonnal - egy még rosszabb sötétség nyomul be azonnal.

Itt *Hungisthan*-ban például mindez annak is köszönhető, hogy magyar polgárként ért helyi hatások eredményes sorskönyvi torzításai nem teszik lehetővé, hogy egy globális Pantheonnak a részesei legyenek, hanem szinte minden esetben azok tragikus sorsú tagjai közé tartozzanak.

Ezért itt életben maradni csak bizonyos elvonatkoztatás és elidegenedési

transzformáció segítségével lehetséges, egy olyan reakcióképes kíváncsiság és komparatív globális világlátás tulajdonosaként, amely lehetővé teszi, hogy a periférián hajótörött hungisthani humanoid ezáltal világpolgárrá váljon. Ebben például segítheti a magyar népzene univerzalitása is, - lám az ideszületésnek vannak előnyei is -, bár nem egy nagy kiváltság ennek a nagyon régi népnek a tagja lenni. Viszont nagy meglepetés már nem érheti más országokban és kultúrákban, ha valaki véletlenül magyarnak született.

Egy színes életút záradékként itt a Világosság és a Sötétség olyan együttes jelenléte létezik, mint sehol másutt a világon, ezért az elvonatkoztatásra képtelen egyedek mindegyike hibás sorskönyvi ideológiák rabjává válik, és amelyek történelmi felhalmozódása sem képez közös communiót, csak (esetlegesen) utólagos fényes temetéseket.

A világ egyéb tájain nagyobb lassan kialakulóban van (jelenleg tudatalatti stázisban) egy elidegenedés által (is) mutálódott globális közösség, amelynek lakói szellemi (és olykor ámokfutó) exodusaik révén virtuális ellenállási kultúrát alakítanak ki, és amelynek "kasztjai" (társadalmi rétegei) a felszíni rögválóság számára láthatatlanul, a hagyomány rétegeihez hasonlóan, rácsszerűen borítják be a Földet. Ez a *transzszociáció*. Talán ezek az "idegen-belső nemzetek" a művészet homályán túli képességek elsajátításával egyszer elrágatják a birodalmak pilléreit.

Megtehetnénk, hogy mély megértéssel fordulok Stockholm szindrómás magyar üldözött és mellözött honfitársakhoz, akiket országukba, születésüktől fogva mindenükből lenyúztak, kisémmiztek és kitagadtak, de ennek ellenére van erejük túllépni ezen, és nem tévesztik össze a mindenkori államrezon napi gyakorlatát, amely ezt tette velük és kondicionálta az általános magyar létet. Sőt ez utóbbit erősíti az előbbi. Vagy éppen nincs (lelki és erkölcsi) erejük érvényesíteni azt, hogy semmi okuk a hálára mindazok után amiben részesültek. Évszázadokon át. De egy Mennybéli Királyságra, idealizált, mitológikus és transzcendentizált Haza iránti hálára, - arra van.

Ugyanakkor ez a mazochista, „Stockholm szindróma” az ami évszázadokra visszamenőleg mentesíti őket az önelszámolás kötelezettségei alól, ugyanis ma már ott tartunk a háttérhatalmi uralmi rendszerek változásai után, hogy kvázi magyar holocaust típusú intézményi kárpótlást fordíthatnak arra, hogy ugyanezt a legendaképző mitológiát erősítsék film, zene és irodalmi alkotásaikban, amelyekben egymásból való élés kannibál gyakorlata az egyetlen szüzsé.

A hibásan értelmezett történelmi konkluzió a jogsérelmek kárpótlási alapja, az átjárhatatlan, de hasonló mértékben roncsolódott traumaközösségek sérelmi mártírológiája. Hasonlóan az elsőként kiharcolt holocaustkárpótlás ideológiai gyakorlatához, most a nemzeti rezervátum kasztrendszeré által kiadagolva.

Ezek a traumaközösségek egymást szűznemzéssel szaporítják öröklődve és

végeérhetetlenül.

A Vandálokat is Afrikáig üldöző népiertő Atilla hun király idejét közvetlenül követő eredeti honfoglalás valódi körülményeitől (lásd Heribert Iliig), St. István brutális országolásán át a mohácsi csatáig, vagy napjainkig, a magyar ember nem olvas sem középkori kódexeket, sem Monarchián kívüli történelmet - máig sem. A magyar szabadságharc idején nyugaton egy pozitív képzelet 20.000 mérföldet tett meg egy tengeralattjáróval, hogy az angol imperializmus ellen harcoljon, miközben Kossuth és Széchenyi két végletként egyaránt gyengítette az amúgyis széteső közösséget a nagynehezen épülgető egyszem Lánchíd árnyékában. (tervezte W.T. Clark, meglőtte Heinrich Heintzi).

Nem olvas, mert nem tud nyelveken olvasni, sem Mesterséges Intelligenciát használni (inkább gyűlölni és félni), de azért sem, mert még kiderülne, hogy mégiscsak egy vakfolt-szeplős történelmi, össznépi csoportgondolkodás és viselkedés hozza létre ezeket a megnyomorító, kifejezetten magyar televényi struktúrákat, - még napjainkban is. És ezáltal öröklődően azok '*méplex*' hordozóit is, akik szenvedve, de haszonélvezve gyakorolják feedbackként ezt az örökös körforgást. (*pannon-samsara*).

A magyar nyelv zseniális felépítése itt képes fogalmilag bezárni rosszul használóit, ahelyett, hogy egyetemes univerzalitássá tágítsa azok tudatát és világképét a lokális *communio* önkiteljesedésének javára. A tudat évszázadosan növesztett kitintokjának ledobása a népmesei fejen való átbucskázást jelenti, ahol a felszabadított felfoszforeszkáló tudat lézerfényre elporlasztja korhadó gyökereit.

(Vagy nem.)

Miután napjainkban a globálisan hibás Rencer bomlása felszabadította a hazug narratívák rémuralmának láttatását, egyben lehetőséget kínálhat a lidérnyomásként öröklött zárványok és betokosodások megszüntetésére is. A történelem csak rendszerenkívüli és ideiglenesen érvényes részizagságok sorozataival írható le, ezek olyan lépcsőfokok lehetnek, amelyek felvihetnek a gödéli gödör miazmás páráján túli eliziumi magyar mezőkre.

Ehhez azonban sok „magyarnak” lenni, mert elég lenne csak elmélázni azon, hogy szabad-e nem elgondolni mindazt ami lehetséges...

(*Hortobágyinak Látzó (Hortator)* 2020, www.guo.hu és a "Puppies & Kittens of Budavár" website levelező tagja

"parthenogenetikus" irodalom:

https://www.guo.hu/___WORDPRESS/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/_Thoughts_Hortopaedia/2011_eL-Hortobagyi_Socioethology_of%20Hungisthan.pdf

[http://www.guo.hu/___WORDPRESS/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/_Thoughts_Hortopaedia/2011_A-planetaris-allando_az-igazi-Zeitgeist_\(eL-Horto_2011\).pdf](http://www.guo.hu/___WORDPRESS/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/_Thoughts_Hortopaedia/2011_A-planetaris-allando_az-igazi-Zeitgeist_(eL-Horto_2011).pdf)

